

му е Кирилъ, тъй се е наричалъ той (не българскиятъ князь). Свършилъ въ странство съ отличие, много благороденъ момъкъ. Като се връща въ България, спира се при единъ свой приятелъ, учителъ. Отива прѣзъ лѣтния сезонъ на курортъ. При този учителъ имало едно малко момиченце, сираче на 10 години, но красиво, интелигентно и много умно. Между тѣхъ се породила извѣстна симпатия, безъ лоши мисли. Той обичалъ да ходи къмъ гората, при едно хубаво, студено изворче. Единъ день, като отивалъ на това мѣсто, и малкото момиченце взело стомничката си и отишло слѣдъ него, тамъ той, безъ прѣдумисълъ, се навелъ и цѣлуналъ туй малко момиченце. Като се изправилъ той, тя го попитала: „Ти какъ ме цѣлуна—като братъ, като сестра или като прѣдатель? Какъ ме цѣлуна ти, съ цѣлувката на братъ, на сестра или съ цѣлувката на прѣдатель? Какъ? да кажешъ сега. Ти направи една лоша постѣпка, защото майка ми, като умираше, ме повика при себе си и ми каза: „Никога да не позволишъ на мжжъ да те цѣлуне, докато не се оженишъ“, а сега ти оскверни въ мене този обѣтъ.“ Питамъ сега, дѣ е лошото? Сега той на мене разправяше: „Досега не съмъ рѣшилъ този въпросъ, съ каква цѣлувка съмъ цѣлуналъ.“ Нѣкой казва: „Да те цѣлуна“. Казвамъ: „като братъ, като сестра или като прѣдатель ще ме цѣлунешъ?“ А сега свѣтътъ е пълненъ съ прѣдателски цѣлувки отъ едина край до другия. И мжже и жени сж покварени отъ тѣзи прѣдателски цѣлувки. Разбирате ли? Слѣдователно това още не значи, че цѣлувката е нѣщо лошо, тя е благородна, но въпросътъ е—какъ се дава. Когато ние се приближимъ къмъ този актъ на цѣлуване, то е най-възвишеното: то е свещено, и цѣлувката трѣбва да се даде най-послѣ. Майката я дава, защото майката има право да цѣлуне дъщеря си. Тя може да я цѣлуне, тя се е жертвувала, тя е дала и честта си и всичко, но ти, който искашъ да цѣлунешъ, доказалъ ли си